

ABANDONAT PE EVEREST

Călătoria mea înapoi spre casă

Beck Weathers

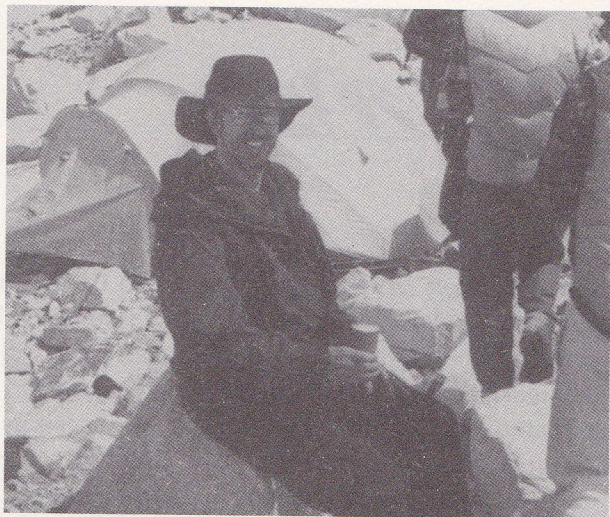
împreună cu Stephen G. Michaud

PREDA PUBLISHING
DISCOVER THE STORY

PARTEA I

Beck în Tabăra de Bază.

CAPITOLUL 1

În seara zilei de 10 mai 1996, un viscol ucigător a izbucnit pe versantul Everestului, prinzându-ne – pe mine și zeci de alți alpiniști – sus în Zona Morții de pe cel mai înalt munte al planetei.

Furtuna a început ca un vuiet înăbușit și îndepărtat, apoi s-a transformat rapid într-o ceață albă presărată cu proiectile de gheață. A cuprins cu repeziciune muntele și ne-a înghițit în câteva minute. Nu ne vedeam nici măcar picioarele. Omul de lângă tine dispărea pur și simplu în marea zgomotoasă de alb. În acea noapte viteza vântului a depășit o sută treizeci de kilometri pe oră, iar temperatura a scăzut până la minus șaizeci de grade.

Viscolul s-a năpustit asupra grupului nostru exact atunci când coboram prudent o pantă abruptă cunoscută sub numele de „Triunghi”, situată deasupra Taberei IV. Aceasta se găsește pe Pasul de Sud, o șă dezolantă de stânci și gheață aflată la aproximativ nouă sute de metri de vârf.

Cu optsprezece ore în urmă pornisem spre vârf însuflețiți în urcarea noastră anevoioasă de cerul senin al unei nopți liniștite, care ne-a îmboldit tot mai sus până în zori, când a lăsat loc unui spectaculos răsărit peste acoperișul lumii.

După care au intrat în scenă haosul și dezastrul.

Dintre cei opt clienți și trei ghizi ai grupului, cinci, printre care și eu, nu am mai ajuns în vârf. Apoi, din cei șase care au atins piscul, furtuna a ucis patru. Printre ei s-a numărat și liderul expediției noastre, Rob Hall, un neozeelandez de 35 de ani, un tip blajin și

amuzant și un alpinist legendar. Înainte de a îngheța pe munte, el avea să transmită prin radio un sfâșietor mesaj de adio soției sale însărcinate, Jan Arnold, aflată acasă în Christchurch. O altă pierdere tristă a fost Yasuko Namba, de 47 de ani, al cărei ultim contact uman a fost cu mine, în timp ce rătăceam amândoi prin noaptea aceea oribilă, pierduți și înghețați în furtuna de pe Pasul de Sud, la doar patru sute de metri de căldura și siguranța taberei.

Alți patru alpiniști au pierit în furtună, transformând data de 10 mai 1996 în cea mai tragică zi din istoria Everestului, de când profesorul britanic George Leigh Mallory¹ a încercat pentru prima dată să escaladeze muntele.

Ziua de 10 mai începuse bine pentru mine. Eram obosit și fără suflu după efortul enorm pe care-l făcusem pentru a ajunge până aici, dar în același timp eram destul de puternic și lucid pentru un alpinist amator de 49 de ani supus stresului fizic și mental corespunzător unei altitudini atât de înalte. Escaladasem deja alte opt vârfuri majore și muncisem ca un câine să ajung în acest punct. Eram hotărât să-mi testez abilitățile în această provocare supremă.

Dar eram conștient că până acum, mai puțin de jumătate dintre expedițiile de pe Everest reușiseră să ducă un membru – client sau ghid – în vârf. Dar pentru mine miza era și mai mare – voiam să mă alătur unui grup select de aproximativ cincizeci de persoane care completaseră așa-numita Provocare a Celor Șapte Vârfuri, escaladând cele mai înalte vârfuri de pe cele șapte continente. Dacă ajungeam pe Everest îmi mai rămânea unul singur.

Știam de asemenea că aproximativ o sută cincizeci de oameni își pierduseră viața pe munte, cei mai mulți în avalanșe. Everestul înghițise câteva zeci dintre aceste victime, îngropându-le în masivele sale întinderi de zăpadă și gheață. Ca și cum ar dori să-și arate indiferența față de eforturile alpiniștilor, Everestul își bate joc de victimele lui. Ghețarii, măcinând încet râuri de gheață, cară la vale

¹ George Leigh Mallory (1886 – 1924) alpinist englez care a luat parte la primele trei expediții britanice pe Everest în anii '20. În timpul expediției din 1924, Mallory și partenerul său Andrew Irvine au dispărut pe creasta nord-estică, pe când încercau să escaladeze pentru prima dată Vârful Everest. Cei doi au fost văzuți pentru ultima oară la aproximativ 245 de metri de vârf. Mallory a fost declarat dispărut timp de 75 de ani, până când rămășițele sale au fost descoperite în 1999, de către o expediție formată special în acest scop. Dacă Mallory și Irvine au atins sau nu Vârful Everest înainte de a muri, rămâne încă subiect de speculații aprinse și cercetări intense (n.t.).

corpurile zdrobite ca pe un grohotiș ce se depune în bucăți, decenii mai târziu, mult mai jos.

Deși moartea bruscă și dramatică este o prezență obișnuită printre alpiști, nimeni nu *se așteaptă* să fie ucis pe munte. Eu cu siguranță nu mă așteptam, la fel cum nu mă gândeam nici la motivele pentru care un soț de vârstă mijlocie și tată a doi copii și-ar risca viața în acest fel. Pur și simplu iubeam alpinismul: camaraderia, aventura, pericolul și – din păcate – vanitatea pe care mi-o hrănea.

Mă îndrăgostisem de alpinism, ca să zic așa, după o perioadă de depresie care începuse pe la vârsta de 35 de ani. Depresia îmi redusese și așa fragila mea încredere de sine la o nefericire și o disperare fără margini. Începusem să mă retrag din mine și din viața mea de până atunci și ajunseseam la un pas de sinucidere.

Atunci a venit izbăvirea. Într-o vacanță cu familia în Colorado am descoperit rigurile și satisfacțiile alpinismului și treptat am început să văd sportul ca pe o cale de scăpare. Am descoperit că un regim aspru de antrenament ținea depresia la distanță pentru câteva ore zilnic. O pauză binecuvântată. Am dobândit de asemenea mușchi puternici și mi-am îmbunătățit rezistența, două surse noi de mândrie.

Odată ajuns în munți (cu cât erau mai arizi și mai izolați, cu atât mai bine) mă concentram pe cățărare, convingându-mă că escaladarea celor mai faimoase vârfuri este o dovadă a curajului și caracterului meu bărbătesc. Mă hrăneam cu momentele de plăcere, satisfacție și prietenie petrecute cu tovarășii mei în sălbăticie.

Dar în cele din urmă leacul a început să mă omoare. Depresia a dispărut, dar eu am continuat să mă antrenez și să mă cațăr, iar și iar. Alpinismul de mare altitudine și satisfacția pe care mi-o aducea au devenit obsesia mea deșartă. Atunci când Peach, soția mea, mi-a atras atenția că această pasiune rece îmi distruge existența, că trădez dragostea și loialitatea familiei mele, am ascultat-o dar nu am înțeles-o cu adevărat.

Patologia s-a agravat. Tot mai egocentric, m-am auto-convins că îmi exprim suficient dragostea pentru soție și copii asigurându-le din belșug nevoile materiale, chiar dacă emoțional îi abandonasem. Astăzi le sunt extrem de recunoscător că nu mi-au întors spatele.

Cu fiecare incursiune prelungită în sălbăticie devenea tot mai clar, cel puțin pentru mintea îngrijorată a lui Peach, că îmi voi găsi sfârșitul undeva pe munte. În cele din urmă, de asta a fost nevoie pentru ca

vraja să se rupă. Pe 10 mai 1996 muntele a început să mă strângă la piept și încet încet am cedat. Alunecarea în inconștiență a fost aproape plăcută. Aflat pe Pasul Sudic, acolo unde camarazii mei mă vor abandona în cele din urmă convinși de decesul meu, m-am adâncit tot mai mult într-o comă profundă.

Peach a primit vestea prin telefon la ora 7:30 dimineața, ora Dallas-ului.

Și atunci, la altitudinea de 7.900 de metri s-a petrecut un miracol. Am deschis ochii.

Soția mea abia terminase chinuitoarea misiune de a le spune copiilor noștri că tatăl lor nu va mai ajunge acasă, când un al doilea telefon a anunțat-o că de fapt nu sunt chiar atât de mort pe cât părusem a fi.

Cumva, nu înțeleg cum, îmi recăpătasem cunoștința în mijlocul pustietății de pe Pasul Sudic, îmi revenisem în simțiri și mă ridicasem în picioare în urma unei viziuni suficient de puternice pentru a-mi revitaliza mintea. Nu sunt o persoană religioasă și nici cine știe ce spirituală, dar pot să spun că o forță din interiorul meu a respins moartea în ultima clipă și apoi m-a ghidat, orb și împiedicat – un mort viu, la propriu – spre tabără și spre o reîntoarcere tremurândă la viață.